

התקינו בדבורה

גליון לו • שנה א'

פרשת שמיני
תשפ"ה לפ"ק

הוצאה לאור
חידושי תורה
של בעלי בתים
העושים תורתם
קבע ומלאכתם
עראי

חידושי תורה על תפילות וזמירות זמירות חקיק

תוספת שבת מסוגל להשפעה גשמית ויש לכוין בהם לשם שמים

לקראת שבת לנו ונלכה כ' הוא מקור הברכה מראש מקדם נסוכה, יש לפרש עפ"י מה שכתב בספה"ק דברי שמואל להרה"ק מהר"ש מסלונים זי"ע [פי' ויחי] לפרש הכתוב [בראשית מט כ] מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך, על פי מה שאמר הרה"ק רבי מרדכי מלעכאוויטש זי"ע שעל שמירת שבת אין מקבלים שכר גשמי, כ' השבת גבוה מאוד ואי אפשר לשלם עליה שכר גשמי, וכל הברכות הגשמיות שזוכים אליהם בשכר שמירת שבת הם רק בזכות תוספת שבת, והוסיף עוד הרה"ק מלעכאוויטש זי"ע לומר שאילו היו הבעל' בתים שומעים אליו היה אומר להם להרבות בתוספת שבת ואז יהיה להם פרנסה בשפע.

והדברי שמואל מרמז ענין זה בלשון הכתוב מאשר שמנה לחמו, דהנה האותיות שקודם תיבת שבת הם אותיות אש"ר והוא רומז לתוספת שבת, וזהו מאש"ר שמנה לחמו על ידי תוספת שבת הנרמז מתיבת אש"ר יזכה לשפע פרכסה, עכ"ד.

וזוהו לקראת שבת לנו ונלכה כ' הוא מקור

מבוא : בשער התורה

צריך אם כן להבין, רש"י כתב שיש מין ציפור שנראית רק בלילה, ויש מין ציפור שצריכה אויר יבש, וכן יש ציפור שצריכה ים וכדו'. ואיך יתכן שבהיותם במדבר, שלא היה שם כלום, לא גשם ולא צמחים, נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים' (דברים ח טו), היה למשה רבינו את כל מיני הציפורים לפניו, עד שיכול היה להצביע עליהן ולהראותן לישראל. בהכרח יש לנו לומר שהקב"ה שינה אז את סוג האויר מסביב כל ציפור לפי מזג הראוי לה, מסביב לציפור אחת היה חושך, ומסביב לציפור אחרת היה בהיר, סביב לציפור אחת היה אויר יבש, וסביב האחרת היה אויר לח.

ועל כן אומר הכתוב בסיום הפרשה (פסוק מה) **'כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים'**, ורש"י מביא שם שני פירושים מהגמרא למה כתוב לשון 'המעלה' ולא לשון 'המוציא', זה לשונו: המעלה אתכם - על מנת שתקבלו מצוותי העליתי אתכם. דבר אחר, 'כי אני ה' המעלה אתכם', בכולן כתיב 'הוצאתי' וכאן כתיב 'המעלה', תנא דבי רבי ישמעאל אלמלא לא העליתי את ישראל ממצרים אלא בשביל שאין מטמאין בשרצים כשאר אומות דיים, ומעליותא היא גביהו, והוא לשון מעלה.

שבת פרשת שמיני היא על פי רוב השבת האחרונה של חודש ניסן, 'שבת מברכים חודש אייר'. יהודי רואה שעומד כבר לחלוף חודש ניסן, ואולי ח"ו נופלת בלבו מחשבה, הרי אמרו חז"ל (ר"ה יא) **בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל**, והנה 'עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו' (ירמיה ח כ), ואם לא זכינו שזה יתקיים בנו בשנה זו, אזי נצטרך להמתין עוד שנה, עד שיבא חודש ניסן הבא. ומאידך, הרי אנו אומרים בכל יום 'אני מאמין בביאת המשיח, ואע"פ שיתמהמה עם כל זה **אחכה לו בכל יום שיבא**', כל יום בשנה, ולא רק בחודש ניסן. ואיך עולים שני הדברים בקנה אחד.

ונראה שאין בכך כל סתירה, ובאמת בכל יום בשנה יכול לבא הגואל, ועם כל זה תתקיים בכך גם ההבטחה של בניסן עתידין להיגאל. כי הנה בפרשתנו פרשת שמיני, מונה הכתוב את העופות הטמאים האסורים באכילה, ונאמר בכתוב (יא ב) **'זאת החיה אשר תאכלו'**, מלמד שהיה משה אווז בחיה ומראה אותה לישראל זאת תאכלו וזאת לא תאכלו (רש"י מת"כ). כלומר, **משה רבינו הראה לישראל באצבע**, זה הציפור הוא מין פלוני האסור באכילה, ודג זה הוא מין פלוני האסור באכילה.

הברכה, לקראת שבת מורה על הזמן של תוספת שבת, וכלשון הרמב"ם פ"ל מהל' שבת הל' א' איזהו כבוד זה שאמרו חכמים שצוהו על אדם לרחוץ פניו ידיו ורגליו בחמין בערב שבת מפני כבוד שבת ונתעטף בציצית ויושב בכבוד ראש ומיחל להקבלת השבת כמו שהוא יוצא לקראת המלך ע"כ, מראש"ש הם אותיות מאש"ר, מקדם נסוכה, שהם האותיות הקודמים לאותיות שבת.

ויש להוסיף עוד מה שאיתא בספר הקדוש באר מים חיים (פרשת עקב), לומר דבר חדש שלא ראה מי שדיבר בזה, כי על פי הרוב ואפשר בכלום בדברי הרשות וחפצי הגוף החיצוניים מפורש בהם אותיות י"ה כמו אכילה שניה הליכה שינה שיחה ביאה, ונאמר בהם בכונת האר"י ז"ל בכמה מקומות אכ"ל י"ה ש"ת י"ה וכדומה, והן בתורה ומצות אלקינו יתברך מפורש בהם אותיות ו"ה כגון תורה עבודה קדושה מצוה וכדומה. ע"כ.

ויש לרמז בזה הענין מה שאנו אומרים בקידוש היום ומחברים שני הפסוקים יום השישי ויכולו השמים, ובמפרשים דקדקו שתיבות יום השישי הם חצי פסוק וכל פסוקא דלא פסקי משה לא אמרינן, ולדרכינו יונעם כי רצונינו לומר, שבסיום של יום השישי דהיינו תוספת שבת מרומז י"ה שמרמז על עניינים גשמיים שמקבלים השפעתם מתוספת שבת, ואילו ויכולו השמים שהוא התחלת קדושת שבת מרומז בו"ה שעל ידה מקבלים שכר רוחני והבן.

ויש להרחיב הענין, דהנה בספ"ק באר מים חיים שם כתב להקשות דלכאורה היה צריך להיות להיפוך שבדברים רוחניים היה צריך להיות אותיות י"ה ובעניינים גשמיים היה צריכים לכתוב שם ו"ה, ומתרחץ להיות שבדברים גופניים הם גופי הדברים מפורשים בהם בעצמם, ואדם אשר יקרב לעשותם הנה זה קודם אופן קריבתו אליהם למה שבגלוי להם הוא התאוה והחמדה הגופנית, ועל כן נאמר בהם מפורש אותיות י"ה להזכיר את האדם שנשמתו אשר בהם, כי גם בהם נמצאים ניצוצי קדושה

מבוא § בשער התורה

המשך מעמוד א' <

ולכאורה לפי שני הפירושים יש עדיין מקום להקשות, למה נאמר 'המעלה' בלשון הווה, היה לו לומר 'אשר העלית' בלשון עבר, כי העלאתה זו ביציאת מצרים הייתה.

ואולי יש לומר, שמפרשה זו של העופות הטמאים שהראה משה רבינו לישראל, יש לנו ראייה שהקב"ה יכול תמיד לעשות ניסים בשינוי הטבע, שהרי רואים שהאור סביב כל ציפור השתנה, אם כן ודאי שבבוא עת הגאולה יוכל הקב"ה לעשות שיהיה במשך כל השנה את מזג האוויר של חודש ניסן, ועל כן אפילו שמקובל בדינו שבניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל, עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבא.

ולכן נקראת פרשה זו עתה בסיום חודש ניסן, לחזק ליבנו שלא להתייאש ח"ו מן הגאולה, ולהאמין שהבטחת 'בניסן עתידין להיגאל' יכולה להתקיים בכל יום מימות השנה.

הקב"ה מצווה עלינו לזכור תמיד את יציאת מצרים, והרבה מצוות נעשין כדי להזכיר לנו את יציאת מצרים, עד כדי כך שגם בקידוש יום השבת נצטוונו לומר 'תחילה למקראי קודש זכר ליציאת מצרים'. ומקשין העולם, מה באמת הקשר והשייכות בין שבת ליציאת מצרים, בשלמא שלשת הרגלים פסח שבועות וסוכות, מובן שהם זכר ליציאת מצרים, אבל השבת הרי היא זכר למעשה בראשית, ומה נתחדש ביציאת מצרים בענין השבת.

יתכן אולי לבאר, בהקדם מה שהקשו התוס' בתחילת מסכת שבת על המשנה 'יציאות השבת' וכו', מדוע מתחילה המשנה את מסכת שבת במלאכת הוצאה, הרי רק בפרק כלל גדול (ע"ג) מונה המשנה את ל"ט

כבר פרשנו במקום אחר לבאר מה שאמרו חכמינו ז"ל (ר"ה י"א ע"א) **בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל**, ולכאורה הלא אנו מאמינים וממתינים על ביאת המשיח אחכה לו בכל יום שיבא, והאיך אמרו שלא יגאלו רק בחודש ניסן, אולם יתבאר הכוונה עפ"י דברי הנזר הקודש (פ' ויחי) שכתב שתתרו"ף רגעי השעה, יש לכל רגע כוכב ומזל המנהיג העולם באותה רגע, וכן גבוה מעל גבוה וכו' ולעולם אי אפשר להיות קץ הגאולה אס לא הגיע אותה העת הנשפע מכוכב ההוא אשר מאיר בו הצירוף ההוא, אשר הוא רחמים גמורים מורה על הגאולה וכו' וכאשר ישראל עושין תשובה וראוין ליגאל, ועדיין לא בא אותו העת הארת צירוף ההוא אשר הגאולה בו, אזי הקב"ה וכו' מעביר אותן הצירופים לצד אחר ומאיר עתה צירוף הגאולה וכו' ומעביר כל ממשלת הזמנים העתידיים ומגיע תיכף עת הגאולה וכו' עכתו"ד.

ולפי זה יובן היטב, דהנה באמת יתכן שיבוא משיח צדקינו בכל יום ויום, וכמו שאמר (תהלים צ"ה ז') היום אם בקולו תשמעו, אלא על ידי שהקב"ה משנה עתים ומחליף את הזמנים הרי גם באמצע שנה אפשר שתתהפך להיות הזמן של ניסן, כי הבורא כל עולמים הוא כל יכול ומעתיק המזלות מאותו העת ומעמידה על הזמן שרוצה לגאלם, ואם יכול להחזיר המזלות אף למאות שנים כדברי הנוה"ק בעתה אחישנה, הרי ודאי שיש בידו להעביר הזמן של ניסן להיותו אף באמצע השנה,

(דברי יואל פרשת החודש עמוד רנ"ב)

המלאכות האסורות בשבת, ומתחילה לבארן אחת לאחת, ומה זכתה מלאכת הוצאה להקדימה ולשנותה בתחילת המסכת.

ויתכן ליישב קושייתם, כי הנה הגמרא שם מקשה שהמשנה אומרת 'יציאות' ותיכף מונה גם הכנסות, אלא ש'הכנסה נמי יציאה קרי לה', ו'יציאות' כולל גם הכנסות. והרי המקום היחיד בתורה שמצאנו הכנסה והוצאה בענין אחד, הוא ביציאת מצרים. שם כתוב

אורות עליונים לפי ערכם, כ' אין דבר קטן בכל העולמות שאין בו חיות אלקות המחייהו, כנודע לכל, ובא זה מפורש בגלוי להזכיר את האדם בסוד נשמתן לזכור באור ה' המחיה הדבר ההוא, ויראה להמעט הנאותיו ולהכניע תאוותו ולהחזיר הניצוץ הקדוש למקורו להיות אכל י"ה ושת י"ה, וכדומה.

אמנם במצות ה' הוא להיפוך שהאדם אשר יקרב לעשותם ודאי לא יקרב לתאוותו והנאותו הגופנית, כי אין זאת בהם ואדרבה התורה והמצוה מחלשת כח הגופני שבאדם, ונמצא בהם עצמם מפורש הרוחניות שהוא נעשית למען שמו הגדול באהבה ליחד השמות והקדושים והאורות העליונים, ואך שלא יהרוס אל ה' בדברים אשר לא כן להיות שהמצות האלו נעשים בחפצי העולם קלים בעיניו למיעוט ערכם בלבו מפני שהם גידולי הארץ הלזו פסולת גורן ויקב לסוכה וערבי נחל וכפות תמרים ומיניהם לאתרוג, ידמה בלבו שיותר טוב לקים המצות האלה בזמניהם בשורשם למעלה לבד, שילמוד ויכוין בשורש כל מצוה ומצוה למעלה באורותיהם, כאשר כבר קרה זה לגדול העולם אחד ונכשל בזה, לזה באו האותיות ו"ה מפורש בהם המורה על הגופניות להזכיר את האדם כ' זה כל האדם דייקא, לקיימם בגופם בחפצי גידולי קרקע, ועל ידי זה יעורר שרשם למעלה באורות הרוחניות דוקא בזה ולא באופן אחר וה' הטוב יכפר, עכ"ד הנלהבים.

מצתה נוכל לומר הכוונה במה שמרמזים ענין זה בקידוש היום, דהנה מצות קידוש תיקנו חכמים לומר על היין, בהתחלת הסעודה של ש"ק, ושמת יעלה על דעת האדם לומר מה המצוה הזו של עונג שבת בדגים בשר ויינות מפותמים וכל מיני מטעמים, לזאת מקדימים לו שם י"ה הנרמז בענינים גשמיים להורות כי דוקא מהם נקח לעבוד את ה'.

זזהו המשך דברי הפייטן סוף מעשה, כיון שאנו עומדים בסוף ימי המעשה בזמן של תוספת שבת ששכרה הם ברכות גשמיות, לכן **במחשבה תחלה**, אנו מקדימים אותיות י"ה, להורות כי בענינים גשמיים יש לכוין לניצוץ הקדוש המחיה אותם ועל ידי כן נוכל להעלות אותם בקדוש, והבן.

(הרה"ח ר' יוסע נחמן שפירא הי"ו)

שהקב"ה אמר בזמן ההתראה על מכת בכורות 'אני יוצא בתוך מצרים' (שמות י"ד), הרי שהוא קורא לכניסה לתוך מצרים בלשון 'יציאת מצרים', ואחרי זה כשיצאו בני ישראל ממצרים, כתוב שוב את הלשון 'יציאת מצרים', ושם הפירוש אכן יצאו בני ישראל ממצרים.

זהו הפירוש במה שאומרים בקידוש 'תחילה למקראי קודש', הדבר ראשון מכל הימים הטובים, כלומר, המשנה הראשונה של סדר מועד היא מהווה לנו זכר ליציאת מצרים, דהיינו לשון המשנה 'יציאות השבת', שרואים שגם יציאות השבת וגם ההכנסות הם אותו דבר, זה מזכיר לנו את ענין ההכנסה וההוצאה שהיה ביציאת מצרים, התורה מעמידה לנו בכך את האור של האמונה ביציאת מצרים.

ויתכן שזהו גם הפשט במה שמתחילין את ההגדה של פסח ב'מתחילה עובדי עבודה זרה היו אבותינו', מתחיל בגנות, לספר כמה קשה היה, אבל 'מסיים בשבח', כי כאשר מזכירים כבר את פעמי הגאולה של יציאת מצרים, זה כבר נותן לנו ביטחון ותקווה שהקב"ה יחזור על הניסים הללו עתה בחודש ניסן, **וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות'** (מ"כ טו).

יעזור הקב"ה שיבוא זמן הגאולה השלימה, במהרה בימינו, אמן.

(הרה"ג ר' שמואל דוד טויב זצ"ל אב"ד בריד -
בדרשה לבחורי חמד חודש ניסן שנת תש"פ)

העופות שבאים כל שנה לקרעסטיר

אך את זה תאכלו מכל שרץ העוף (ויקרא י"א, כא).

העיירה קרעסטיר שבהונגריה נודעת בשער בת רבים על שמו של הרה"ק רבי ישעי' ב"ר משה זי"ע - אשר בשבוע הקרוב יחול יומא דהילולא רבא - צדיק נשגב ופועל ישועות שעבד בה את בוראו בסילודין, ושמו יצא לתהילה בקרב הארץ בפעולותיו הכבירות לצדקה וחסד, כאשר ביתו וחצר קדשו היו פתוחים לרווחה לכל דכפין, ובמידת אהבת ישראל העצומה שפיעמה בקרבו אחז במידתו של אברהם אבינו ע"ה, כמו שנחרט על גבי ציון קדשו, זכותו הגדולה תגן עלינו ועכ"א.

דבר פלא שמעתי מאבי מורי הרה"ח ר' צבי קליין ע"ה אשר נולד ונתגדל בעיירה קרעסטיר, שמידי שנה בשנה בפרשת שמיני, היו מגיעים לקרעסטיר מין מסוים של עופות, אשר נדדו מן הארצות הקרים אל הארצות החמים, ושהו שם במשך כל חדשי הקיץ, עד פרשת ראה, שאז חזרו למקומם. והנה שני פרשיות אלו עוסקים בענין בעלי חיים הטהורים ושאינם טהורים, ובין שאר בעלי החיים מפורש בתורה עשרים וארבעה מיני עופות שאינם טהורים, ולפלא הדבר שדייקא במשך הזמן שבין שני פרשיות אלו שהו שם העופות הללו.

ויש לציין שלמיטב ידיעתי נמשך הדבר עד היום הזה, שבכל שנה בשבוע של פרשת שמיני מגיעים העופות הללו, ושוהים שם עד לפרשת ראה.

(הרה"ח ר' אברהם ישעי' קליין הי"ו)

מדור שיירי מצוה

דברי תורה אלו נערך לצורך הגליון של פרשת פקודי ונשמט בטעות

בחצר היה אחיזה לנשמות הערב רב שהעלם משה רבינו בלי ציוזי ה'

ויקם את החצר סביב למשכן ולמזבח ויתן את מסך שער החצר ויכל משה את המלאכה.

בכל הפרשה כתיב אצל כל כלי המקדש ויעש משה כאשר צוה ה' את משה, חוץ מפסוק זה המדבר מהקמת החצר לא כתיב כאשר צוה ה' את משה, וטעמא בעי מה נשתנה הקמת החצר דלא כתיב בי' כאשר צוה ה' את משה.

ואפשר לומר בהקדם מה שכתב בתורת משה חתם סופר בריש פרשתן בפסוק ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים, וז"ל, ידוע משאחז"ל שהי' נשכח ממשה מה שעשה מאותן השקלים עד שעמדה וי"ו נגדו ונזכר שהם ויום לעמודים, והענין כי שרשן של ישראל ס' רבוא נשמות נגד אותיות התורה, ישראל ר"ת יש ששים רבוא אותיות לתורה והוא ידוע, והנה לכל אחד חלקו בתורה למעלה, אמנם יש נותרים שנשמותיהם מקליפת נוגה הסמוכה לקדושה ולהם אין להם חלק בתורה ולא אות מס' רבוא אותיות, ומ"מ יש להם תקנה במהנה לת"ח מנכסיו, ע"ד שמח זבלון בצאתך, דמניה ומניה מסתייע מלתא, שע"י הע"ה עוסק הת"ח בתורה ונעשה צדיק יסוד עולם, ואלו הם אלף ושבע המאות שהי' יתירים על ס' רבוא לא ידע משה למצוא להם תקנה, עד שעשה מהם ויום לעמודים שיתלו בהם עמודי עולם כנ"ל עכ"ל.

והנה ידוע שהערב רב העלה משה רבינו ממצרים על דעת עצמו שלא נצטוה על זה מפי השי"ת, כמו שפירש"י עה"פ לך רד כי שחת עמך, שחת העם לא נאמר אלא עמך, ערב רב שקבלת מעצמך וגייירתם ולא נמלכת בי, אם כן מובן שפיר מדוע לא כתיב בהקמת החצר כאשר צוה ה' את משה, שיש לומר שהחצר שהוא מחוץ למשכן היה בה אחיזה לאלו הנשמות שאין להם אחיזה בהס' רבוא נשמות ישראל, והיינו הערב רב שהעלה משה רבינו מדעת עצמו, משום הכי לא כתיב בו כאשר צוה ה' את משה, שהחצר שהוקם לשם נשמות הערב רב עלו מדעת משה רבינו עצמו ולא נצטוה על זה מפי השי"ת, ולא נזכר בהם משה רבינו רק אחר שגמר כל מלאכת המשכן, שלא חשב מתחילה שיש נשמות כאלו שאין להם אחיזה בהס' רבוא נשמות ישראל.

(הרה"ג ר' מענדל מאשקאוויטש שליט"א)

'שבת ערב פסח' אחר הגאולה השלימה

הוספה על מה שהובא בגליון פרשת ויקרא, בשם הגאון ר' מאיר צוויבל שליט"א, מה שסיפר כ"ק אדמו"ר מפשעווארסק שליט"א מעשה פלא ששמע מאביו הרה"ק רבי יענקעלע זצ"ל, שהרה"ק הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע גילה שזמן הגאולה הוא בשנות הת"ש, והנה ידוע מה דאיתא בספה"ק אמרי נועם פרש פקודי (ד"ה ביום) בשם הרה"ק מרימנוב זי"ע דשנה שחל בו ערב פסח בשבת הוא דבר חשוב ויקר מאד כי גאולה העתידה תהיה בקביעות כזו, עכ"ל, הנה יש לציין דלפי קביעות הלוח שבידינו, בפעם הבאה שיחול שבת ערב פסח יהא אחר שנות הת"ש, א"כ יש לנו הזדמנות יותר שבשנה הזו נזכה שיהיה זמן גאולתינו ופדות נפשינו בביאת משיח צדקיני בב"א, ואז נזכה לאכול מן הפסחים ומן הזבחים בבית המקדש בתפארתו, אכ"ר.

(הרה"ח ר' שלום בלויא הי"ו)

צדיקים וחסידי מהדורות הקודמים קידשו את האויר בהבל פיהם

בענין המדור 'כבוד התורה', אשר הרה"ח ר' אברהם ישעי' קליין הי"ו מונה והולך הצדיקים ואנשי מעשה שדרו בשכונותינו בדור הקודם, מאז היתה החסידות מתפשטת בעיר וייליאמסבורג המעטירה, דבר גדול הוא עד מאוד, להעלות שבחם של הצדיקים והחסידים אשר קידשו את האויר והקינו המקום לפנינו.

ואפשר להוסיף מה ששמעתי מהרה"ח ר' יוסף טויסיג ז"ל אב"ד בעלעד מבארא פארק, אשר נסתלק ל"ע בדמי ימיו (יארצייט כ"ה ניסן), ושמעתי ממנו דבר יקר בעת השיעור ב'חובת הלבבות', וכע"ז ראינו ג"כ בחתם סופר, דהנה כתיב (תהלים לג, ו) 'בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם', וידוע מה דאיתא בזה"ק (ח"א ד): דע"י דיבורי תורה ומכ"ש ע"י שמחדשין חידושי תורה נבראים שמים חדשים, וזהו 'בדבר ה' שמים נעשו', שע"י 'דבר ה' דהיינו דיבורי תורה 'שמים נעשו'.

והוסיף לפרש לפי"ז, דהנה כאשר האדם מדבר מלבד הדיבור יש ג"כ הבל הפה, וזהו 'וברוח פיו', ע"י הבל הפה היוצא בקדושה ובטהרה מפי צדיקים ויראי ה', 'כל צבאם', הרי זה מקדש ומטהר את כל העומדים על צבאם, את כל הסביבה. וכמו שרביה"ק זי"ע היה אומר שדברי הנביאים אשר דיברו בקדשם נשאר באויר, וע"ד משל כמו שיוכלים לקלוט דיבורים ע"י טעיפריקארד"ר, ומי שיוכל להיתפס בדבריהם יכול להשיג אחיזה בקדושתם, כי קדושת הבל הפה שלהם נשאר באויר.

(הרה"ג ר' שלמה שמואל כהנא שליט"א)

טעל: 845.210.6668
פעקס: 845.314.8486
אימעיל: chelkeiny@gmail.com

להכניס דברי
תורה בתוך הגליון
ולהערות והארות:

הגליון נערך ע"י מכן קונטרס
מ"ה אברהם ישעי' קליין
מ"ה יואל הכהן מאשקאוויטש
מ"ה משה אברהם לייפער
מ"ה שלמה הערשקאוויטש

מחזור

חלקינו
בתורתך